

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:42

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

תשכחי את פריז.

פורסם ב15 במאי 2008, 8:53 בכללי

לפני כמה שנים ח. ואני נסענו לנו לטייל באירלנד. השד יודע מאיפה צץ לנו הרעיון הזה. אירלנד. (בעצם אני יודעת בכל אשמה חברתי המטיילת ל. שהמליצה בחום על האירלנד).

עכשיו בוודאי אתם מצקצקים בלשונכם. וחושבים לעצמכם: "מה יש לא להנות באירלנד? איזו כפויית טובה, בישראל יש מיליון רעבי מסע שהיו מוכנים להתחלף איתה". טוב, אז זה לא היא (אירלנד) זו אני.

לזכותה, יאמר שהיא ארץ יפיפיה. ירוקה באופן פלילי. למען האמת מרחבים של ירוק. משובצים בכבשים לבנות.

אחרי לילה נטול שינה. קיבלנו את המכונת הכסופה ששימחה את ח. החומרני. עד שנזכר שנוהגים בצד שמאל של הכביש. מכיוון שהיה הלום שינה, הפרט השולי הזה לא השבית את שמחתו. התחלנו לנסוע לעבר האופק. אך בפועל הקפנו את דבלין מספר פעמים. (טעות אנוש נימקתי לח.)

נאלצתי לבסוף לגלות לח. סוד אפל מעברי. אינני יודעת לקרא מפות. ולכן, כל עיניין הניווט היה אקראי בהחלט.

ח. שיציבות היא שמו השני החל להרגיש שהקרקע נשמטת תחת רגליו. ולכן, החליט לקחת את העיניינים לידי.

ואכן, התחלנו לנסוע בטבע. בתחילה מלאי התלהבות - "יו כבשים!!!" ואחר כך בלאות "יו, כבשים". קילומטרים על קילומטרים של כבשים ואחו. לאחר שלב הכבשים הגיע שלב הטירות "יו טירה". אחרי 5 טירות שכולן עתיקות ומיוחדות. כבר לא יכולנו לראות טירות.

"בעצם" אמרתי לח. "אירלנד מזכירה את רמת הגולן בחורף לא?" מבט מצמית שנשלח אלי גרם לי להפסיק לעשות השוואות מופרכות.

בצוקי מוהר המרשימים. נשכבתי על הרצפה כדי להרגיש את עוצמת הגובה. ח. הזהיר מיהר לנזוף בי ולהוכיח אותי על התנהגותי חסרת הרסן. לכן, התיישבתי ליד נגנת נבל בתוגת מה. עד שגם נגינתה הפכה לצורמנית באוזני.

הלילות באירלנד באותה עונה היו לילות לבנים. (כלומר עד חצות אור יום כמעט). הבעיה הייתה נעוצה בכך שעונת התיירות טרם החלה. ובשעה שש בערב הכל כולל הכל נסגר. וכל המשפחות האיריות רבות הילדים הסתגרו בבתיהם המוקפים גינה (ירוקה, איך לא?). וגם אנחנו נכנסנו לעוצר ברוח המקום. יום כיפור אירי.

לא הייתי מטרידה אתכם בסיפור מסעותיי העצוב. אלמלא ההשלכות שהיו לו על חיי העתידיים. נשבעתי לח. שאני לא נוסעת יותר לארצות שמזכירות לי את הבית שלי. רק שמדברים שם אנגלית. וכך מספר שנים ח. ואנוכי נמנענו מלפקוד את שדות התעופה בעולם. והתמקדנו בשדה שלייד ביתנו.

אך "שנת הסרטן" הביאה בכנפיה מפנה. לאחר הפגישה עם האונקולוג ברמב"ם אשר בישר לנו כי ההקרנות החגיגיות יחלו רק ביולי. הציע ח. והתלהבות בקולו: "בואי ניסע לפריז". שתיקתי פורשה על ידו כאות הסכמה או לפחות כרצון לשמוע. "חייבים, אין כמו פריז. את תהני!!! עיר רומנטית...". אולי היו אלו אדי הכימותרפיה האחרונים שערפלו את חושי. אולי צמד המילים: "רומנטיקה" ו"רומנטיקה" שבו את ליבי. אך פתאום מצאתי את עצמי נכבשת בהתלהבות.

כדי להכניס אותי לאוירה הציע ח. שנלך לצפות בסרט "יומיים בפריז" (רק כדי שתתרשמי מהעיר). אז קודם כל - חרא של סרט. ודבר שני הבמאי החליט משום מה להתמקד בדמויות ולכן לאורך כל הסרט פריז מטושטשת. כך שלא ניתן להתרשם ממנה.

אך בינתיים זוג כרטיסים בדרך לעוד לקוח מרוצה. ואני טסה לפריז....

[>> לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה <<](#)

[חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#) | [הוספת תגובה](#)